

Predigt über 2. Kor. 5:17-20 (Versöhnungsgottesdienst am 3. 10. 2013 in Eger)

Ich lese zu Beginn der Predigt Worte aus dem 2. Kor.- Brief im 5. Kapitel:

„Wenn also jemand in Christus ist, dann ist er eine neue Schöpfung: Das Alte ist vergangen, Neues ist geworden. Aber das alles kommt von Gott, der uns durch Christus mit sich versöhnt und uns den Dienst der Versöhnung aufgetragen hat. Ja, Gott war es, der in Christus die Welt mit sich versöhnt hat, indem er den Menschen ihre Verfehlungen nicht anrechnet und uns das Wort von der Versöhnung anvertraute. Wir sind also Gesandte an Christi statt und Gott ist es, der durch uns mahnt. Wir bitten an Christi statt: Lasst euch mit Gott versöhnen!“

Dieses Wort liebe Gäste, liebe Brüder und Schwestern,

soll den gemeinsamen Gottesdienst prägen. Um Versöhnung praktizieren und leben zu können braucht es die Voraussetzung, die persönliche Versöhnung mit Gott. Wenn mein Verhältnis zu Jesus geklärt ist und ich ihn als meinen Herrn im Leben angenommen habe, schenkt ER mir die Kraft zur Versöhnung. Denn Versöhnung und Vergebung ist der 1. Schritt in Richtung Frieden.

Wir dürfen und können dann auf Menschen zugehen, an denen wir schuldig geworden sind, und ich darf es von ihnen erwarten, dass sie auf mich, auf uns zu kommen und wir dürfen einander um Verzeihung bitten. Es ist uns dadurch möglich den Menschen, denen wir verzeihen, neu zu begegnen.

Wir wissen genau das geschieht nicht automatisch und problemlos. Oft sind es die kleinen Schritte auf einander zu, zu ihnen darf dieser gemeinsame Gottesdienst gehören. Versöhnung will durch uns, die wir mit Gott durch Jesus versöhnt sind, in die Welt hinein wirken. Dieser Versöhnungsschritt führt nicht am Kreuz vorbei. Es sind also immer zwei Schritte: der eine zu Jesus dem Sohn Gottes hin und der zweite zum Anderem. Heute soll es ganz konkret sein.

Wir Deutschen und ihr Tschechen, wir sind an einander in den Augen Gottes schuldig geworden. Aber Gott stellt vor uns das Kreuz der Versöhnung auf. Paulus bittet uns: *„Lasst euch mit Gott versöhnen!“* Weil Jesus für unsere Schuld starb, dürfen und sollen wir einander Schuld vergeben und nicht neu aufrechnen. Corri ten Boom (die im KZ war) hat einmal gesagt: *„Vergebung ist der Schlüssel, der die Handschellen des Hasses aufschließt.“*

Ich wünsche uns, dass es uns neu klar wird, wir brauchen Versöhnung mit Gott und untereinander. Mancher Jüngere fragt mich: „Ist die Sache über die ihr heute redet nicht eine Angelegenheit unserer Vorfahren?“ Ja, aber wir wollen heute auch stellvertretend für Fehler unserer Vorfahren einander vergeben. Nicht immer wird mein Gegenüber einsehen, dass er oder sie schuldig geworden ist. Mein Auftrag ist daher immer die Bitte der Vergebung auszusprechen und Gott zu zutrauen, das ER handelt. Vergeben und Versöhnen ist also immer ein willentlicher Akt, bei dem die Gefühle manchmal meilenweit hinterher hinken. Wer also Anderen Schuld nachträgt, trägt selber schwer daran. Dieser Gottesdienst kann uns helfen, dass einige der bitteren Wurzeln des Hasses ausgerissen werden.

Ich wurde erinnert an die Deutsche Botschaft in Prag, sie wird 1989 Zuflucht für viele Menschen, die aus ihrem alten Leben heraus wollten. So können wir heute in diesem Gottesdienst eine solche „Botschaft“ werden, in der die Liebe Gottes uns ein neues Leben, einen neuen Blick schenkt. In unserem Predigtwort steht: *„Gott war es, der in Christus die Welt mit sich versöhnt hat“*, damit auch die Welt zwischen unseren beiden Ländern.

Unversöhnlichkeit, heißt mit offenen Rechnungen zu leben. Alte offene Rechnungen werden nicht aus der Welt geschafft, wenn wir sie hin und her schieben, sie abheften und speichern. Aber: *Gott versöhnt die Welt*, d.h. die offenen Rechnungen sind bezahlt und mit dem Blut Jesus gelöscht, d.h. ja nicht ungeschehen, aber Jesus hilft uns, damit offene Wunden zwischen unseren Ländern geheilt werden.

Mit diesem Gottesdienst wird nicht alles geklärt sein, aber wir wollen Schritte auf einander zu gehen mit der Bitte des Paulus: *„Wir bitten an Christi statt, lasst euch mit Gott versöhnen.“*

Dazu wollen wir einladen und ermutigen! Amen

Gerhard Roßbach, Bad Elster

Kázání na 2 Kor 5,17-20 (bohoslužba smíření 2. 10. 2013 v Chebu)

Na úvod kázání přečtu slova z 5. kapitoly 2. Listu Korint'anům:

„Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! To všechno je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. Neboť v Kristu Bůh usmířil svět se sebou. Nepočítá lidem jejich provinění a nám uložil (zvěstovat) toto slovo smíření. Jsme tedy posly Kristovými, Bůh vám domlouvá našimi ústy; na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem!“

Milí hosté, bratři a sestry,

slovo, které zaznělo, chce být pro naši společnou bohoslužbu určující. Nutným předpokladem pro to, abychom mohli praktikovat a prožívat smíření, je osobní smíření s Bohem. Je-li můj vztah s Ježíšem jasný a přijal-li jsem jej do svého života jako svého Pána, dá mi jako dar sílu ke smíření. Neboť smíření a odpuštění je prvním krokem k pokoji.

Smíme a můžeme potom přijít k lidem, proti nimž jsme se provinili, a já sám pak mohu i od nich očekávat, že oni přijdou ke mně, že přijdou k nám, a že se všichni budeme moci vzájemně požádat o odpuštění. Skrze tento krok je nám pak umožněno, abychom se s lidmi, kterým jsme odpustili, pak také nově setkali.

Dobře víme, že se toto neděje automaticky a bez problémů. Často jsou potřebné malé krůčky k sobě navzájem, k nimž by chtěla patřit i tato bohoslužba. Smíření chce skrze nás, kteří jsme smířeni s Bohem skrze Ježíše, působit i dále ve světě. A tento krok k smíření nevede mimo kříž. Takže jsou to vždy kroky dva: jeden k Ježíši, Božímu Synu, a druhý k druhému člověku. A právě toto bychom dnes měli prožít zcela konkrétně.

My, Němci a Češi, jsme se vůči sobě před Bohem provinili. Ale Bůh staví před nás Kříž usmíření. Pavel nás prosí: *„Dejte se smířit s Bohem!“* Protože Ježíš zemřel pro naši vinu, můžeme i máme jedni druhým vinu odpustit, a ne si ji znovu vyčítat. Corri ten Boom (vězeňkyně koncentračního tábora) kdysi řekla: *„Odpuštění je klíčem odemykajícím pouta nenávisti.“*

Přál bych si, aby nám všem znovu bylo jasné, že potřebujeme smíření s Bohem i mezi sebou navzájem. Nejednen mladý se mě zeptá: „Není to, o čem dnes mluvíte, záležitost našich předků?“ Ano, ale my si dnes chceme chyby našich předků vzájemně odpustit také zástupně. Ne vždy můj protějšek uznává svůj vlastní díl viny. Naším úkolem však je, abychom svoji prosbu za odpuštění i přesto vyslovili a důvěřovali Bohu, že On bude jednat. Odpuštění a smíření je proto vždy aktem vůle, za nímž někdy samotné pocity zůstávají daleko pozadu. Kdo tedy trvá na vině druhých, sám tím strádá. Tato bohoslužba nám může pomoci k tomu, aby byly vytrženy některé z těchto hořkých kořenů nenávisti.

Vybavuje se mi Německé velvyslanectví v Praze, jež se v roce 1989 stalo útočištěm lidí, kteří chtěli uniknout ze svého starého života. I my se dnes na této bohoslužbě můžeme stát takovým „velvyslanectvím“, na němž nám Boží láska daruje nový život, novou perspektivu. Ve slově, na které dnes káži, jsme slyšeli: *„V Kristu Bůh usmířil svět se sebou“*, a tím i svět mezi oběma našimi zeměmi.

Neusmíření znamená, že žijeme s nevyrovnanými účty. Tyto staré nevyrovnané účty nebudou ze světa nikdy odstraněny, pokud je budeme přesouvat sem a tam, zakládat do pořadačů a archivovat v paměti. Avšak: *Bůh usmířil svět*, tj. nevyrovnané účty jsou zaplacené a smyty Ježíšovou krví. To neznamená, že se nic nestalo, ale Ježíš nám pomáhá, aby otevřené rány mezi našimi zeměmi byly uzdraveny.

Touto bohoslužbou nebude hned vše vyřešeno, ale chceme zde udělat několik kroků k sobě navzájem, ve světle Pavlovy prosby: *„Na místě Kristově vás prosíme: dejte se smířit s Bohem!“*

K tomu chceme vyzvat i dodat odvahu! Amen.

Gerhard Roßbach, Bad Elster